

[Aksel Larsen.]

ydelser, det sidste endda i den grad, at VK-partierne i strid med deres natur overbyder regeringen i spørgsmålet om folkepensionen. Det er glædeligt, hvis folkepensionen nu forbedres, bl. a. ved at zonegrænserne falder bort. Jeg stemmer gerne derfor, og jeg ønsker yderligere fremskridt på dette som på andre af den sociale lovgivnings områder, både fordi jeg anser det for retfærdigt — og derfor nødvendigt — og fordi det danske samfund har råd til det. Men uden at tænke ondt om sine medmennesker og sine medpartier har man vel lov at tænke, at hvis ikke valget stod for døren, er det ikke sikkert, at der var en så stor, så overvældende, så konkurrerende velvilje fra de forskellige sider i denne sag. Og for at inddække mig — det behøver jeg ikke, men jeg kan jo lige så godt benytte mig af den slags fordele — så lad mig erindre om, at selv den højtærede statsminister for ikke så lang tid siden sagde noget om, at det er lettere at skaffe 50 mill. kr. til de gamle end 5 mill. kr. til de unge, og meningen var jo tydelig nok: de gamle har stemmeret. Ja, man fristes til at tilføje: gid vi havde noget hyppigere valg i dette land, så ville det gå bedre med fremskridt i den sociale lovgivning, så ville man være mere velvillig i den sideovre i salen, måske også i denne side.

Selv om jeg også anser det for glædeligt, at man nu vil gøre noget for de gamle, forekommer kappestriden om løfterne navnlig om skattelettelse ikke at være så glædelig, og for mig er det betænkeligt, at socialdemokratiet og de radikale har ladet sig lokke ud i konkurrence om skattelettelse. At retsforbundet gør det, forstår jeg udmærket godt; det er vi vant til. Man skal høre meget, før ørerne falder af, men jeg var forgangen dag ude i Gladsaxe og diskutere med minister Viggo Starcke, og da jeg foreholdt ham, at hans parti før sidste valg havde erklæret sig som forbitrede modstandere af indirekte skatter og efter valget havde stemt for indirekte skatter, erklærede han straks i en afbrydelse, at det passede ikke, og så — må jeg indrømme — var der ikke noget mere at diskutere om. Altså, om retsforbundet skulle love skattelettelse, tager jeg ikke så alvorligt, og det er der sikkert heller ikke mange andre der gør.

Vi har imidlertid andet at gøre end at sørge for skattelettelse. Jeg er ikke sikker på, at det just er skattelettelse, der trænger sig på, idet jeg ikke tror, det offentlige kan klare sig med væsentlig mindre indtægter, end det kan nu. Der er nemlig meget store opgaver, der skal løses, f. eks. udbygning af vej- og trafiksystemet; det kræver ganske vist ikke flere skatter, men at man bruger vejfondens midler til det, de skal bruges til. Så er der udbygning af hele den sociale lovgivning og den fornødne støtte til boligbyggeri, og der er den store opgave, som vil melde sig: statsinvestering i en ny institution baseret på atomkraft. Dertil kommer spørgsmålet om ungdommens uddannelse, skolebyggeri, universitetsbyggeri, seminariebyggeri o. s. v., uddannelse af de nødvendige lærere, støtte til dem, der skal studere; jeg mener, man må frem til studentløn. Det vil stille uhyre store krav til det offentlige. Der er også sådan et felt som den fornødne støtte til udviklingslandene, hvor Danmark ikke kan være bekendt at yde så lidt, som det faktisk hidtil har ydet.

Alt dette kalder navnlig på staten og medfører, at staten må have penge at råde over. Derfor tror jeg ikke på forsvarligheden i at forringe statens indtægter ved skattelettelse. Men jeg tror, vi skal have en skattereform, som fordeles skatterne anderledes og mere retfærdigt, og som gør opkrævningssystemet mere rationelt. Jeg forstår godt, at den højtærede statsminister ikke har turdet nævne afskaffelse af skattefradragretten, men jeg håber rigtigt nok, at socialdemokratiet efter valget er at få i tale på dette område.

Nu kunne man få det indtryk af det, jeg har sagt, at jeg altså er tilhænger af, at der skal opkræves langt større beløb i skatter. Det er jeg ikke, selv om jeg ville være det, hvis det var nødvendigt for at løse de af mig nævnte opgaver. Men jeg er af den mening, at staten kan begynde at spare, og den kan begynde at spare de 1 200 mill. kr. årligt til militærvæsenet; så bliver der vist råd til at ofre noget på ungdommens uddannelse og til løsning af de andre problemer.

Den højtærede statsminister har sagt, at vi må have valg nu, for at befolkningen kan tilkendegive sin mening om fremtidens